

Críticadansa

Natàlia Chocarro

Manual d'ús d'una vida

La Ribot

Mercat de les Flors (Barcelona), 28 d'abril

A finals de la dècada dels setanta, Georges Perec escrivia una de les novel·les més ben teixides dels segle XX, *La vida, manual d'ús*, on un narrador omniscient retrata la vida de més d'un centenar de veïns d'un edifici del districte 17 de París que són exposats a un *voyeurisme* en què el lector esdevé protagonista.

També en l'obra de La Ribot *Panoramix* (2003) –un treball clau en la trajectòria de l'artista per comprendre el seu univers creatiu i les anomenades *Pièces distinguées* i que formen part de la Constel·lació que li dedica el Mercat de les Flors–, l'espectador se sent habitar totes i cadascuna de les històries fragmentades concebudes per la ballarina. Així, en una sala amb terra folrat de cartó i parets vestides de tot tipus d'objectes quotidians, La Ribot ens convida a una reflexió multidisciplinària entorn del cos i la dimensió que aquest adquireix en el seu treball. Un exercici que va més enllà d'un espectacle de dansa; com Perec, no es limita a un sol gènere o disciplina artística, sinó que es nodreix de molts perquè, en tots ells, hi troba la inspiració. Des de la videocreació a les arts plàstiques, i sense oblidar

les arts escèniques, l'art de La Ribot traspasa les fronteres per instal·lar-se als marges de la creació, just en el lloc on les manifestacions artístiques bas-teixen noves i inimaginables possibilitats creatives.

En aquest sentit, no és casual que, en la posada en escena de bona part de les “peces distingides” –conjunt d'obres realitzades entre els anys 1993 i 2000 i concebudes per l'artista com a obres d'art susceptibles de ser adquirides per persones distingides–, La Ribot porta a terme, amb una eloqüent dosi d'ironia i humor, un heterodox i complex entramat performatiu on tot ha estat deliberadament ideat. El cos nu de la ballarina n'és un exemple. A mesura que l'espectacle avança –té una durada de tres hores–, La Ribot es despulla, es disfressa, es maquilla, es precipita, es tensa, es flagel·la... sota la mirada captiva, a voltes atònita, de l'espectador. En el treball de La Ribot tot està perfectament sincronitzat; tanmateix, del rigor i la meticulositat amb què l'artista concep l'escena en resulta un desgavell heterogeni de formes que conviuen en un mateix pla. Com Perec, l'artista confecciona tots i cadascun dels elements que l'acompanyen, i comptar amb les instruccions d'ús per recórrer la vida és una gran ajuda.